

Sygnatura akt VIII C 382/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.801,73 zł (czternaście tysięcy osiemset jeden złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym, nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym i nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 13.755,56 zł (trzynaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.917 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 382/18

UZASADNIENIE

W dniu 14 czerwca 2017 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej A. J. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 14.801,73 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym, nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, od kwoty 13.755,56 zł od dnia 7 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie o kartę kredytową C. zawartej z pozwaną w dniu 15 grudnia 2008 roku. Pozwana w czasie trwania umowy zaprzestała spłaty swoich zobowiązań zgodnie z harmonogramem spłaty, w wyniku czego powód wypowiedział umowę stawiając roszczenie w stan wymagalności.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-5)

W dniu 31 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 6v.)

W dniu 16 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 35)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia, kwestionując roszczenie powoda co do zasady, jak i wysokości, a także wskazując, iż powód posługiwał się klauzulami niedozwolonymi.

(sprzeciw k. 46-47v.)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Wyjaśnił, iż w ramach zawartej umowy pozwana dokonywała transakcji gotówkowych oraz bezgotówkowych do wysokości udzielonego limitu, w ciężar rachunku, zobowiązując się jednocześnie do dokonywania spłat minimalnych w wysokości oznaczonej w doręczanych jej wyciągach z karty kredytowej. Pomimo wykonywania umowy pozwana zaprzestała spłat, na skutek czego powód pismem z dnia 21 czerwca 2016 roku wypowiedział umowę, stawiając roszczenie w stan wymagalności z dniem 4 sierpnia 2016 roku, co czyni zarzut przedawnienia niezasadnym.

(odpowiedź na sprzeciw k. 63-66v.)

Na rozprawie w dniu 10 września 2018 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 214)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. J. w dniu 15 grudnia 2008 roku zawarła z powodem Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową C., w ramach której bank przyznał pozwanej odnawialny limit kredytowy w wysokości 8.300 zł. Zgodnie z zawartą umową posiadacz karty zobowiązywał się do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości oraz terminie wskazanych w wyciągu (termin ten nie mógł być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu), który to dokument był doręczany posiadaczowi co miesiąc. Z tytułu zawartej umowy powód uprawniony był do pobierania – poprzez obciążenie rachunku karty – opłat i prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji oraz odsetek, których stopa procentowa miała charakter zmienny. Wskazane należności powód pobierał przy tym także wówczas, gdy obciążenie nimi rachunku skutkowało przekroczeniem przyznanego limitu. Bank obciążał ponadto kredytobiorcę opłatą roczną za wydanie karty i możliwość jej użytkowania. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę, w każdym czasie, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku niezapłacenia przez klienta, we wskazanym na wyciągu terminie, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej dwa okresy rozliczeniowe, po uprzednim wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy i podlegała automatycznie przedłużeniu na kolejne okresy 12 miesięcy, chyba, że którakolwiek z jej stron poinformuje drugą o zamiarze jej nieprzedłużania na co najmniej 30 dni przed upływem okresu 12 miesięcy. W umowie zastrzeżono ponadto, że bank może dokonać zmiany wysokości limitu.

Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanej z dnia 3 grudnia 2008 roku. (umowa o kartę kredytową k. 21, wniosek o wydanie karty kredytowej k. 21v., Regulamin kart kredytowych (...) Banku (...) S.A. wraz z załącznikami k. 30-32v., k. 70-78)

W okresie obowiązywania umowy zmianie ulegała wysokość stopy kredytu lombardowego NBP, na skutek czego powód, stosownie do postanowień umowy i regulaminu, zmieniał wysokość oprocentowania limitu kredytowego, o czym każdorazowo informował w treści wyciągu z rachunku karty kredytowej.

Od samego początku obowiązywania umowy pozwana czynnie korzystała z przyznanego jej limitu kredytowego, który w lutym 2010 roku został podwyższony do kwoty 11.600 zł, zaś w listopadzie 2010 roku został podwyższony do kwoty 16.200 zł i w tej wysokości obowiązywał do końca trwania umowy stron. Okresowo w treści wyciągów powód dodatkowo informował pozwaną o możliwości przekroczenia przyznanego na karcie limitu o 5%.

Pozwana całkowicie spłacała saldo zadłużenia wyłącznie przez okres trzech pierwszych miesięcy obowiązywania umowy. Począwszy od wyciągu za kwiecień 2009 roku na rachunku pozwanej w sposób stały widniało zadłużenie, które w okresie od maja 2009 roku do sierpnia 2010 roku mieściło się w granicach od ponad trzech tysięcy do ponad ośmiu tysięcy złotych, natomiast we wrześniu 2010 roku przekroczyło kwotę 10.000 zł i aż do końca obowiązywania umowy nie zmalało poniżej tej kwoty (co do zasady zadłużenie to mieściło się w granicach 15.000-16.496 zł).

Po raz pierwszy pozwana uchybiła spłacie minimalnej w marcu 2012 roku, kiedy to nie uiściła kwoty 876,24 zł, oznaczonej w wyciągu z dnia 19 lutego 2012 roku. W wyciągu z dnia 19 marca 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.744,37 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 876,24 zł. W dniach 3 i 12 kwietnia 2012 roku pozwana dokonała dwóch wpłat po 900 zł, a tym samym spłaciła wymagalne zadłużenie.

Opóźnienia w spłacie minimalnych kwot miały również miejsce w późniejszym okresie. I tak:

- pozwana nie uiściła kwoty 876,56 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 czerwca 2012 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 lipca 2012 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 2.051,76 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 876,56 zł; W dniach 20 lipca i 13 sierpnia 2012 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 2.100 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 898,07 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 sierpnia 2012 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 września 2012 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.869,73 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 898,07 zł; W dniach 3 i 16 października 2012 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 1.900 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 898,07 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 sierpnia 2012 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 września 2012 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.869,73 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 898,07 zł; W dniach 3 i 16 października 2012 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 1.900 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 856,83 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 stycznia 2013 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 lutego 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.936,98 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 856,83 zł; W dniu 13 marca 2013 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 1.950 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 757,98 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 maja 2013 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 czerwca 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.765,81 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 757,98 zł; W dniu 20 czerwca 2013 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 900 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 865,81 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.765,81 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 czerwca 2013 roku a wpłatą w wysokości 900 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 21 lipca 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.884,41 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 865,81 zł; W dniu 2 sierpnia 2013 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 900 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;

- pozwana nie uiściła kwoty 984,41 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.884,41 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 21 lipca 2013 roku a wpłatą w wysokości 900 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 sierpnia 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.929,92 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 984,41 zł; W dniu 26 sierpnia 2013 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 950 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 979,92 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.929,92 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 sierpnia 2013 roku a wpłatą w wysokości 950 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 września 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.971,77 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 979,92 zł; W dniach 25 września i 10 października 2013 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 2.000 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 804,51 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 20 października 2013 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 listopada 2013 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.778,67 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 804,51 zł; W dniach 20 listopada i 18 grudnia 2013 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 1.900 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 703,30 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 stycznia 2014 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 lutego 2014 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.727,89 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 703,30 zł; W dniu 20 lutego 2014 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 750 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 977,89 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.727,89 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 lutego 2014 roku a wpłatą w wysokości 750 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 marca 2014 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.889,53 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 977,89 zł; W dniach 3 i 18 kwietnia 2014 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 1.900 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 278,32 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy minimalną kwotą do zapłaty 778,32 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 21 kwietnia 2014 roku a wpłatą z dnia 28 kwietnia 2014 roku w wysokości 500 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 maja 2014 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.255,43 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 278,32 zł; W dniach 21 maja i 18 czerwca 2014 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 1.300 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 741,05 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 sierpnia 2014 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 21 września 2014 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.659,02 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 741,05 zł; W dniach 22 września i 15 października 2014 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 2.000 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 635,40 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 listopada 2014 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 21 grudnia 2014 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.297,33 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 635,40 zł; W dniu 22 grudnia 2014 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 2.000 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 627,51 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 lutego 2015 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 marca 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.200,39 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 627,51 zł; W dniu 30 marca 2015 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 700 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;

- pozwana nie uiściła kwoty 500,39 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.200,39 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 marca 2015 roku a wpłatą w wysokości 700 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 kwietnia 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.140,95 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 500,39 zł; W dniu 20 kwietnia 2015 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 700 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 440,95 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.140,95 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 kwietnia 2015 roku a wpłatą w wysokości 700 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 maja 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.253,45 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 440,95 zł; W dniu 28 maja 2015 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 500 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 753,45 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.253,45 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 maja 2015 roku a wpłatą w wysokości 500 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 21 czerwca 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.613,77 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 753,45 zł; W dniu 22 czerwca 2015 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 800 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 813,77 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.613,77 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 21 czerwca 2015 roku a wpłatą w wysokości 800 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 lipca 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.529,00 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 813,77 zł; W dniach 4 i 18 sierpnia 2015 roku pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 1.700 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 660,04 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy minimalną kwotą do zapłaty 678,04 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 sierpnia 2015 roku a zwrotem opłaty za kartę w wysokości 18 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 20 września 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.453,78 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 660,04 zł; W dniu 6 października 2015 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 1.500 zł, czym spłaciła wymagalne zadłużenie;
- pozwana nie uiściła kwoty 734,11 zł oznaczonej w wyciągu z dnia 19 listopada 2015 roku, na skutek czego w wyciągu z dnia 20 grudnia 2015 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.558,52 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 734,11 zł; W dniu 11 stycznia 2016 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 800 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 758,52 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.558,52 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 20 grudnia 2015 roku a wpłatą w wysokości 800 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 19 stycznia 2016 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.594,90 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 758,52 zł; W dniu 26 stycznia 2016 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 760 zł, czym spłaciła część wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;
- pozwana nie uiściła kwoty 834,90 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.594,90 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 19 stycznia 2016 roku a wpłatą w wysokości 760 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 21 lutego 2016 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.675,50 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 834,90 zł; W dniu 11 marca 2016 roku pozwana dokonała wpłaty na kwotę 850 zł, czym spłaciła część

wymagalnego zadłużenia; Niespłacone zadłużenie nie przekraczało minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres rozliczeniowy;

- pozwana nie uiściła kwoty 825,50 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.675,50 zł oznaczoną w wyciągu z dnia 21 lutego 2016 roku a wpłatą w wysokości 850 zł, na skutek czego w wyciągu z dnia 20 marca 2016 roku powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 1.647,23 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 825,50 zł; Na poczet spłaty zadłużenia pozwana nie dokonała żadnej wpłaty, samo zadłużenie wyniosło zaś 1.647,23 zł;

W wyciągu z dnia 19 kwietnia 2016 roku powód poinformował pozwaną, iż brak płatności spowodował zablokowanie karty. Jednocześnie w wyciągu tym powód oznaczył minimalną kwotę do zapłaty na poziomie 2.524,69 zł, przy czym kwota do natychmiastowej spłaty wyniosła 1.647,23 zł. W wyciągu z dnia 19 maja 2016 roku minimalna kwota do zapłaty wynosiła 3.329,83 zł, zaś kwota do natychmiastowej spłaty 2.524,69 zł. W wyciągu z dnia 19 czerwca 2016 roku minimalna kwota do zapłaty wynosiła już 4.072,93 zł, natomiast kwota do natychmiastowej spłaty 3.329,83 zł.

Z uwagi na fakt, iż pozwana zaprzestała spłaty zadłużenia i nie uiściła pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej dwa poprzednie okresy rozliczeniowe (tj. kwot odpowiednio 1.647,23 zł, 2.524,69 zł, 3.329,83 zł; kwota z wyciągu za czerwiec nie była jeszcze wymagalna), powód pismem z dnia 21 czerwca 2016 roku wypowiedział pozwanej umowę o kartę kredytową z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

W wyciągu z dnia 19 lipca 2016 roku minimalna kwota do zapłaty, a jednocześnie kwota do natychmiastowej zapłaty została oznaczona na 14.088,52 zł (w wyciągu tym uwzględniono zwrot opłaty za kartę – 18 zł, dwie operacje pomniejszające saldo o łączną kwotę 2.860 zł oraz naliczone odsetki). Na przestrzeni kolejnych miesięcy na poczet zadłużenia pozwanej została wpłacona kwota 500 zł, co miało miejsce w dniu 20 sierpnia 2016 roku. W tym okresie, aż do daty wystawienia ostatniego wyciągu - 19 stycznia 2017 roku, powód naliczał wyłącznie odsetki. Zadłużenie pozwanej na dzień 19 stycznia 2017 roku wynosiło 14.281,68 zł, z czego kwota 13.755,56 zł stanowiła należność główną, zaś kwota 526,12 zł odsetki.

(wypowiedzenie k. 79, wykaz listów poleconych k. 80-81, wyciągi z rachunku karty kredytowej k. 83-209)

Odsetki karne od zadłużenia kapitałowego naliczone za okres od dnia 21 stycznia do dnia 9 maja 2017 roku wynoszą 414,53 zł, zaś za okres od dnia 10 maja do dnia 6 czerwca 2017 roku wynoszą 105,52 zł.

(kalkulator odsetkowy lex)

W wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 7 czerwca 2017 roku powód wskazał, że łączne zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy bankowej wynosi 14.801,73 zł (13.755,56 zł kapitału i 526,12 zł odsetek ujętych w wyciągu z dnia 19 stycznia 2017 roku + 414,53 zł odsetek karnych + 105,52 zł odsetek karnych).

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 27)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez

potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się niezasadny.

W przedmiotowej sprawie znajdował zastosowanie dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Powyższa ustawa utraciła wprawdzie moc, zgodnie z ustawą z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1036), jednakże znajduje ona zastosowanie do roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy (a taką niewątpliwie jest umowa o kartę kredytową) powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12 lipca 2013 roku i nieprzedawnionych do tego czasu. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2008 roku (I CSK 243/08, OSNC 2010/1/16), wymagalność roszczenia banku należy utożsamiać z chwilą, z upływem której wierzytel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia, czyli jest to ostatni dzień, w których dłużnik może spełnić świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania. Jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu, jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie. W niniejszej sprawie pozwana ponad dwudziestokrotnie zaprzestawała dokonywania spłat minimalnych, w okresie do marca 2016 roku nie zdarzyło się jednak, aby A. J. pozostawała w zwłoce z zapłatą pełnych minimalnych kwot za co najmniej dwa poprzednie okresy rozliczeniowe. W konsekwencji nie sposób przyjąć, aby na datę każdorazowej zwłoki pozwanej roszczenie powoda o zapłatę całości istniejącego zadłużenia było wymagalne, albowiem po stronie powoda nie ukonstytuowało się wówczas uprawnienie do wypowiedzenia umowy (wymagalne były wyłącznie roszczenia o zapłatę poszczególnych niezapłaconych w terminie spłat minimalnych, które to roszczenia pozwana jednak na bieżąco zaspokajała poprzez dokonywanie wpłat, a zatem powód mógł wyłącznie naliczać odsetki karne od istniejącego okresowo zadłużenia przeterminowanego). Dopiero na skutek braku dokonania przez pozwaną spłat minimalnych oznaczonych w wyciągu z marca, kwietnia i maja 2016 roku, po stronie powoda uprawnienie to powstało, z czego powód skorzystał wypowiadając umowę w czerwcu 2016 roku i stawiając całość zadłużenia pozwanej w stan wymagalności. Na datę wytoczenia powództwa roszczenie powoda nie było zatem przedawnione.

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa o kartę kredytową zawarta w dniu 15 grudnia 2008 roku, na mocy której, powód przyznał pozwanej limit kredytowy, który pozwana zobowiązała się spłacać w terminie i wysokości wskazanych w wyciągach wystawianych przez bank. Sąd uznał ponadto, że powód wykazał zasadność dochodzonego w sprawie żądania w zakresie należności dochodzonej pozwem. Powód załączył do akt sprawy komplet wyciągów z rachunku karty kredytowej pozwanej, obejmujących cały okres obowiązywania umowy stron, których treść jednoznacznie wskazuje, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanej na przestrzeni kolejnych miesięcy od daty zawarcia umowy tak w zakresie kapitału, jak i odsetek umownych, w jakiej dacie i w jakiej wysokości pozwana dokonywała transakcji przy użyciu karty, a następnie wpłat na poczet spłaty zadłużenia, z jakiego tytułu, w jakiej dacie oraz wysokości powód pobierał opłaty, a nadto, jakie było końcowe zadłużenie z tytułu spornej umowy. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane wydruki, załączone przez powoda, zostały opatrzone informacją o dacie ich wygenerowania, mają charakter kompletny, widnieją na nich dane pozwanej, nazwa karty kredytowej oraz jej numer. W ocenie Sądu w świetle przedłożonych dokumentów brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwana nie wykazała w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby zostały one w nieprawidłowy sposób utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Wyrażnego zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że pozwana nie podnosiła, iż nie korzystała z wydanej jej karty i przyznanego limitu, nie kwestionowała przeprowadzonych przez siebie transakcji, widniejących na wyciągach załączonych do akt sprawy, jak również faktu dokonywania spłaty zadłużenia na przestrzeni kolejnych lat obowiązywania umowy. Powtórzyć

należy, że przedłożone przez powoda wyciągi z rachunku karty kredytowej precyzyjnie wskazują, jakie było aktualne zadłużenie pozwanej na datę ich wystawienia, co złożyło się na to zadłużenie, tj. jakich transakcji pozwana dokonała w okresie rozliczeniowym, w jakiej wysokości i dacie dokonała spłaty zadłużenia, jaka była wysokość naliczonych przez powoda odsetek oraz ich procentowa wartość, a także jakie opłaty i z jakiego tytułu zostały naliczone przez powoda. W wyciągach wskazano ponadto limit transakcji, wysokość minimalnej kwoty do zapłaty oraz termin jej wymagalności. Wyciągi zawierają również informację o poprzednim saldzie zadłużenia, co pozwala w sposób precyzyjny i niebudzący żadnych wątpliwości ustalić, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie kredytobiorcy. O czym była już mowa w stanie faktycznym, po każdej zmianie stopy kredytu lombardowego powód dokonywał stosownych zmian oprocentowania, co jednoznacznie wynika z treści wyciągów z rachunku karty. Wskazać wreszcie należy, że pozwana nie wykazała (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby poza wpłatami wykazanymi w załączonych przez powoda wyciągach, dokonała innych wpłat, a tym samym nie wykazała, że spełniła świadczenie w większym zakresie, aniżeli wskazywanym przez powoda.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanej dotyczącego abuzywności postanowień umowy wyjaśnić należy, że zarzut ten jest niezwykle lakoniczny, nie został przez pozwaną uzasadniony, nie wiadomo w szczególności, jakie postanowienia umowne pozwana uznaje za niedozwolone, co sprawia, iż zarzut ten nie poddaje się merytorycznej ocenie.

Reasumując, w oparciu o przedłożoną umowę kredytu oraz wyciągi z rachunku karty kredytowej, Sąd przyjął, że pozwana nie spłaciła zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy w kwocie dochodzonej niniejszym powództwem, co dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 7 czerwca 2017 roku. Wprawdzie tego rodzaju wyciągi zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż jako dokument prywatny podlegają one ocenie przez Sąd. W kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie może przy tym budzić wątpliwości okoliczność, że po stronie powoda ziściły się przesłanki uprawniające go do wypowiedzenia przedmiotowej umowy bankowej, zaś samo oświadczenie powoda w tym zakresie zostało sporządzone w prawidłowy sposób, a następnie przesłane pozwanej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.801,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym i nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 13.755,56 zł od dnia 7 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to: opłata od pozwu w wysokości 300 zł, koszty zastępstwa adwokackiego strony powodowej w wysokości 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej na pełnomocnictwo.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.